

enlig Dame kan færdes med større Sikkerhed paa Gaden i den sene Aften, end paa den almindelige Valgdag.

Det blev ogsaa almindeligt sagt, at Kvinderne stod saa meget under Præsterens Indflydelse, saa de vilde afgive deres Stemmer efter Præsternes Ordre og hele Landet saaledes komme under gejstlig Vælde. Der er ingen Statskirke i N. Z., alle Sekter er lige for Loven. Det eneste religiøse Spørgsmaal, der har været fremme i de sidste 30—40 Aar, angaar Opdragelse. I mange Aar har den romersk-katolske og den anglikanske Kirke ansøgt om Statstilskud til deres Skoler, og der er mange af de andre Sektors Tilhængere som ogsaa har ønsket Bibellæsning indført i Statsskolerne. Kvinderne fik Stemmeret i 1893, næsten 15 Aar er forløbne siden, og de har stemt 5 Gange, (der er almindeligt Valg hvert tredje Aar) og dog er der i N. Z. tvungen gratis Skolegang i Statens konfessionsløse Skoler. Har det saa vist sig, at Kvinderne stemmer efter Præsteskabets Ordre?

Tidligere blev der ogsaa sagt, at »Kvinderne nødvendigvis maatte forsømme deres Hjem«, og det blev bestandigt gentaget, saa dumt det end var. Som om en Kvinde ikke nok kunde sørge for sit Hjem og sine Børn, fordi hun en Gang hvert tredje Aar satte et Mærke paa en Stemmeseddel og lagde den i Urnen! I N. Z. er der ingen, som kommer med dette Argument mere, men det bruges maaske endnu i andre Lande, og jeg vil derfor sige Dem, at jeg har rejst i N. Z. fra Nord til Syd, kender Østkysten og Vestkysten, har været i Australien, kender lidt baade til Kanada og de forenede Stater. Jeg har ogsaa rejst i Europa og sat mig ind i de arbejdende Klassers Forhold, og derigennem tror jeg, man faar det klareste Billede af et Lands sociale Stilling, og det Resultat jeg er kommet til ved mine Undersøgelser er, at den arbejdende Klasse har intetsteds saa pæne, nette Hjem, saa sunde og lykkelige Børn, saa bekvemme og praktiske Klæder og saa tilfredsstillende Kaar som paa disse fjerne Øer, hvor jeg er stolt over at høre hjemme.

Kvindestemmerettens Modstandere paa- stod, at Landets Finanser vilde ødelægges ved et saadant Skridt og dette højst mærkværdige Argument blev virkelig brugt og sandsynligvis ogsaa troet; for da Loven var gaaet gennem begge Parlamen-

tets Huse, havde næsten Halvdelen af Overhusets Medlemmer indsendt Andragende til Guvernøren om at nægte sit Samtykke af flere Grunde »fordi denne Lov er overordentlig vigtig, og de Rettigheder, som tilkommer, og de Ejendomme, som tilhører de af hendes Majestæts Undersaatter, som ikke bebo denne Koloni, bliver alvorligt truede. Resultatet vil maaske bringe Koloniens Finanser i stor Fare, saa den offentlige Kredit, der var uvidende om, at en saadan Lov virkelig var under Overvejelse, kunde lide derunder.«

Guvernøren, Lord Glasgow, nægtede ikke sit Samtykke og den Kendsgerning, at N. Z.'s Velfærd er steget hvert Aar siden Kvindernes Frigørelse, har grundigt bevist det taabelige i det Forlangende. Kolonien har i de forløbne 15 Aar fordoblet sin Produktion; Indtægterne har været mere end rigelige og et stort Overskud er anvendt i offentlige Øjemed. Kolonien har nu en offentlig Kredit som baade er større og sundere end nogensinde før.

Kvindernes Energi fik et langt større Opsving ved det friere Udsyn, som Stemmeretten gav dem, og de indsaa snart det Fordelagtige ved organiseret og systematisk Arbejde. En hel Del Kvindeforeninger opstod, som satte deres Medlemmer i Arbejde i forskellige Retninger, store Møder blev afholdt om Opdragelse, om Love til kommunale og sociale Forbedringer, (f. Eks. Loven om forsømte Børn,) om Børnebeskættelse, om Fængselsreform, om Brændevinshandel, om Alderdomsunderstøttelse, om uægte Børns Stilling, om Velgørenhed, om Loven mod smitsomme Sygdomme, om kvindeligt Arbejde, om Ægtefællers økonomiske Ligestillethed osv. osv. —

Disse Emner diskuteredes som sagt ivrigt paa Møder og i Pressen, ligesom man ogsaa optog Spørgsmaal af mere almen Interesse, f. Eks. det uheldige ved Partiregering, Indførelse af Valgkomitéer, Kommunens Overtagelse af offentlige Arbejder osv. Det viste sig snart som en stor Ulæmpe, at Foreningerne arbejdede hver for sig; de Delegerede mødtes saa i Christchurch og dannede »N. Z.'s nationale Kvinderaad«, der nu holder Møde saa vidt muligt hvert Aar. Naturligvis gjorde den konservative Presse, hvad den kunde for at gøre os latterlig ved en uretfærdig Kritik, og da de fleste Aviser hellere